

Temeljem članaka 50.1, 50.4, 50.5, 50.6, 50.8, 50.11. Disciplinskog pravilnika JADRANSKE KOŠARKAŠKE ASOCIJACIJE – ABA LIGA (u daljnjem tekstu: DPABA), Žalbeno vijeće u sastavu Boštjan Koritnik, Predsjednik Žalbenog vijeća, Krunoslav Štengl i Milovan Zvijer, članovi Žalbenog vijeća, jednoglasno dana 28. 1. 2020. godine donosi sljedeću:

ODLUKU

POTVRĐUJE SE odluka Disciplinskog suca ABA lige Broj 83-2019/20 od dana 21. 1. 2020. godine (u daljnjem tekstu: Odluka) čime ostaju na snazi kazne Društvu za sportske delatnosti Košarkaškom klubu MZT Skoplje Aerodrom AD Skoplje (v daljnjem tekstu: MZT Skoplje ili žalitelj) izrečene u Odluci, naime:

- zatvaranje cijele dvorane za sve gledatelje i navijače na prvoj sljedećoj utakmici Druge ABA lige koju MZT Skoplje organizira u svojoj dvorani, odnosno zabrana prodaje i dodjele karata za prvu narednu utakmicu na domaćem terenu shodno članku 31.1. g) DPABA;
- novčana kazna u iznosu od 15.001 euro shodno članku 31.1. a) DPABA.

Obrazloženje

Žalbeno vijeće je dana 22. 1. 2020. godine, sa email adrese headoffice@aba-liga.com, primilo žalbu KK MZT Skopje na odluku Disciplinskog suca ABA lige Broj 83-2019/20 od dana 21. 1. 2020 godine.

KK MZT Skoplje u svojoj žalbi ističe da je na prvenstvenoj utakmici 16. kola Druge ABA lige, utakmici br. 92, odigranoj dana 15. 1. 2020. godine u Skoplju između žalitelja i KK Sutjeska, učinjen prekršaj koji je predviđen člankom 29.2 točka g DPABA odnosno da je učinjen prekršaj koji se shodno odredbama DPABA kvalificira kao blaži prekršaj, za koji su predviđene blaže sankcije predviđene u članku 31.2 DPABA.

U daljnjem tekstu žalbe je KK MZT Skoplje istaknuo da je jedan od osnivača ABA lige i stalni član od njenog formiranja, da na njihovim utakmicama gdje je bio u ulozi domaćina do sada nisu zabilježeni neki veći propusti tipa nasilja, rasizma i sl., te da je zbog istog neprihvatljivo da zbog neadekvatnog ponašanja pojedinaca, na čije ponašanje realno – kako tvrdi žalitelj – klub i ne može u velikoj mjeri da utječe, strada cijeli klub, posebno ne na način na koji su kažnjeni osporenim Odlukom. Žalitelj smatra da su kazne u Odluci neadekvatne, previsoke i prestroge i da ne odgovaraju prekršaju koji je učinjen. Sukladno tome KK MZT Skoplje predlaže Žalbenom vijeću da Odluku stavi van snage i da donese blažu odluku adekvatnu učinjenom prekršaju iz članka 29.2 točka g DPABA-e, a u vezi članka 31.2 DPABA-e, pri tom uzimajući u obzir sve olakotne okolnosti.

Nakon analize odluke Disciplinskog suca ABA lige Broj: 83-2019/20 od dana 21. 1. 2020., žalbe KK MZT Skoplje od dana 22. 1. 2020. i priloženih dokaza, Žalbeno vijeće nalazi sljedeće:

I.

Činjenično stanje u Odluci ispravno je utvrđeno, što potvrđuje i žalitelj koji sam izričito navodi da su točni navodi u osporenoj Odluci br. 83-2019/20 od 21. 1. 2020. godine da su pojedini gledatelji pljuvali službene osobe – suce na utakmici u 6. minuti četvrte četvrtine pri čemu je sudac Juras prekinuo utakmicu i zatražio da se isprazni dio tribine na kojoj su bili smješteni domaći navijači. Utakmica je prekinuta za 24 minute, pri čemu je dio tribine ispražnjen, a dio navijača se povukao u gornji dio tribine. Dalje sukladno izvješću delegata Zorana Nikolovskog od 15. 1. 2020. godine i sukladno navodima u Odluci žalitelj potvrđuje, da su pojedinci uzastopno ponovo vrijeđali službene osobe – suce na utakmici u 8. minuti četvrte četvrtine pri čemu je sudac Juras ponovo prekinuo utakmicu, nakon čega se uvredljivo skandiranje čulo s cijele tribine a sudac Juras je zatražio da se isprazni cijela dvorana, zbog čega je utakmica prekinuta na 12 minuta. Nakon toga je utakmica nastavljena i bez daljnjih problema privedena kraju.

Iz tog zapisa proizlazi neosporavan temelj za sankcioniranje žalitelja kao domaćina utakmice sukladno DPABA. Žalitelj, dakle, ne osporava da je prekršaj počinjen već samo osporava

visinu izrečene kazne, na temelju stava da je u pitanju manji, a ne ozbiljan prekršaj sukladno DPABA.

II.

Neosnovan je žalbeni navod KK MZT Skoplje da je disciplinski sudac donio odluku koja je u potpunosti neosnovana, neargumentirana i u suprotnosti s materijalnim pravom i odredbama DPABA.

Sukladno u Odluci navedenim člancima 29.1. f i 29.1 l DPABA sljedeći prekršaji smatraju se ozbiljnim prekršajima:

„f) Prijetnje, **ponižavanje, omalovažavanje**, nacionalističke ili rasističke radnje, vrijeđanje po nacionalnoj, vjerskoj, rasnoj ili spolnoj osnovi, riječju ili djelom, usmjerene **protiv članova službenog osoblja**, protivničke momčadi, drugog pojedinca, javnosti, navijača ili **bilo koje druge osobe općenito**.

l) **Fizička agresija, incidenti ili ometanja** koje uzrokuju javnost i navijači, a što uključuje bacanje predmeta prema službenim osobama, **pljuvanje službenih osoba**, prijetnje, **ponižavanje**, omalovažavanje ili rasističke radnje, vrijeđanje po nacionalnoj, vjerskoj, rasnoj ili spolnoj osnovi, riječju ili djelom, usmjerene protiv članova službenog osoblja.“ (Istaknulo Žalbeno vijeće.)

Iz navoda tehničkog delegata, koje potvrđuje žalitelj, a koje je kao temelj upotrijebio i disciplinski sudac, proizlazi da su gledatelji pljuvali službene osobe – suce, što je člankom 29.1 l DPABA a i po prirodi stvari istovremeno i grubo omalovažavanje i fizička agresija, incident a ujedno i ometanje. Isto tako iz zapisnika tehničkog delegata proizlazi ponižavanje i omalovažavanje službenog osoblja (sudaca – „sudac lopove“ i „žena ti je kurva sudijo“) i (bilo koje) druge osobe („žena ti je kurva sudijo“), što je ispunjenje zakonskog opisa iz članka 29.1 f DPABA.

Žalitelj tvrdi da bi sav navedeni činjenični temelj trebao biti supsumiran pod članak 29.2 g DPABA koji propisuje jedan od primjera manjih prekršaja:

„Ponašanje dijela skupine osoba ili neidentificiranog pojedinca, koje uključuje vrijeđanje, omalovažavanje ili počinjenje djela koji pokazuju nedostatak poštovanja

prema članovima službenog osoblja, drugom pojedincu, javnosti, navijaču ili bilo kojoj drugoj osobi općenito, kada takve radnje ne predstavljaju ozbiljni prekršaj.“

Razlika u apstraktnom činjeničnom stanju može se utvrditi putem jezične komparacije dviju članaka. Istina je, da je opisana radnja vrijeđanja i omalovažavanja ista u oba citirana članka, uz bitnu razliku, naime:

– u vezi članka 29.1 f DPABA: članak 29.1 f DPABA nema ograničenja iz članka 29.2 g DPABA koje se odnosi na „ponašanje dijela skupine osoba ili neidentificiranog pojedinca“. Iz izvješća tehničkog delegata proizlazi da je neprimjereno skandiranje koje je prethodilo drugom prekidu utakmice „dolazilo od cele dvorane“. Uzeći tu činjenicu u obzir, primjena članka 29.2 g DPABA ne bi bila primjerena i Odluka je u tom dijelu ispravna;

– u vezi članka 29.1 l DPABA: članak 29.1 l DPABA i članak 29.2 g spominju slična djela (vrijeđanje, ponižavanje i/ili omalovažavanje) koja su izraz nedostatka poštovanja prema nekoj osobi, ali je članak 29.1 l specifičan u izričitom navođenju pljuvanja kao očitog primjera težeg izraza nepoštovanja. Time je članak 29.1. l DPABA *lex specialis* za opisanu radnju gledatelja, a Odluka koja kvalificira opisanu radnju kao ozbiljan prekršaj je ispravna. Štoviše i sam članak 29.2 g DPABA predviđa primjenu strože odredbe u slučaju da je prekršaj ozbiljne prirode, što je ovdje nesumnjivo slučaj.

Pljuvanje i vrijeđanje sudaca od strane navijača predstavlja, sukladno uvjerenju članova Žalbenog vijeća, takvu razinu nesportskog ponašanja te verbalne pa i fizičke agresije poduzete s ciljem grubog omalovažavanja službenih osoba koja ni na koji način ne može opravdati tvrdnju žalitelja da bi se radilo o manjem prekršaju.

Nadalje, u Odluci navedeni članak kao temelj sankcioniranja, tj. 29.1 f i 29.1 h DPABA određuje kao ozbiljni prekršaj:

„h) Neusvajanje svih potrebnih preventivnih mjera za izbjegavanje ometanja prije, tijekom ili nakon utakmice ili bilo koje situacije, uključujući prekapacitiranost, koje ugrožavaju dobrobit osoba koje prisustvuju utakmici, uključujući nedostatak ili nedovoljan broj članova osiguranja ili pasivnost članova osiguranja u dvorani.“

Vezano uz spornu utakmicu ne radi se o “ponašanju pojedinaca na koje klub ne može u velikoj mjeri da utječe” kako tvrdi žalitelj, već se radilo o predvidivim okolnostima jer je upravo na klubu koji je već imao sličan problem u ranijim utakmicama (odluke broj: 186-2018/19, 1-2019/2020, 24-2019/20 i 52-2019/20) još veća obveza osiguranja uvjeta koji takvo ponašanje pojedinaca onemogućavaju ili u što je većoj mogućoj mjeri sprječavaju. Činjenica je da je utakmica zbog ponašanja gledatelja u dvorani dvaput bila prekinuta, čime očito nisu bile ispunjene sve potrebne preventivne mjere za izbjegavanje ometanja tijekom utakmice (propust u organizaciji utakmice). Protupravni događaji na prijašnjim utakmicama i iskustvo s takvim ponašanjem gledatelja odbacuje i može bitan argument tužitelja o nepredvidivosti neželjenih događaja na utakmici.

Žalitelj u žalbi nije naveo niti jednu činjenicu iz koje bi, osobito imajući u vidu ranije probleme s navijačima, proizlazilo da je poduzeo adekvatne mjere koje bi bile usmjerene na sprječavanje takvog ponašanja na ovoj utakmici te da je, potaknut ranijim upozorenjima Disciplinskog suca iz citiranih odluka, pokušao stvoriti okolnosti u kojima neće doći do ponovnog počinjenja prekršaja.

Uzeći u razmatranja sve prijašnje navode Žalbeno vijeće potvrđuje odluku disciplinskog suca da su prekršaji koje je ustanovio tehnički delegat, a čije postojanje potvrđuje i sam žalitelj, sukladno DPABA ozbiljni prekršaji za koje sankcije određuje članak 7.2 DPABA u vezi s člankom 31.1 DPABA.

III.

Disciplinski sudac ispravno navodi da sukladno članku 14 DPABA sam odgovorno određuje sankcije uzeći u obzir olakotne i otegotne okolnosti koje utječu na visinu kazne. U obzir mora uzeti i objektivne i subjektivne elemente koji čine prekršaj, kao i štetu koju je ponašanje koje se kažnjava uzrokovalo za ugled natjecanja ABA lige, ostale klubove i košarkaški sport općenito. U svim slučajevima, sukladno citiranom članku DPABA, unutar utvrđenih granica odgovornost je disciplinskog suca odrediti sankciju koju je potrebno izreći u svakom slučaju, uzimajući u obzir ozbiljnost činjeničnog stanja i ostalih povezanih okolnosti, uz primjenu načela razmjernosti. Prilikom određivanja novčanih kazni, disciplinski sudac određuje iznos kazne prema vlastitoj slobodi odlučivanja između minimalnih i maksimalnih graničnih

vrijednosti utvrđenih za svaki slučaj, uzimajući u obzir relevantne činjenice i okolnosti, uz primjenu načela razmjernosti.

Članak 31.1 DPABA propisuje posebne sankcije za ozbiljne prekršaje, među kojima su i izrečene kazne tj. novčana kazna (31.1 a DPABA) i kazna potpunog ili djelomičnog zatvaranja dvorane na razdoblje od jedne utakmice do cijele sezone (31.1 g DPABA). Sukladno članku 18 DPABA može se za istu radnju izreći kumulativno novčanu i još jednu sankciju.

Disciplinski sudac je, dakle, zbog ozbiljnosti prekršaja mogao izreći te dvije sankcije koje su dane u rasponu, a izabrao je donju granicu tih raspona:

- novčana kazna je dana u rasponu 15.001 euro do 70.000 eura (31.1 a DPABA), a odredio je kaznu 15.001 euro;
- kazna (potpunog ili djelomičnog) zatvaranja dvorane je moguća od jedne utakmice do cijele sezone (31.1 g DPABA), a odredio je kaznu za sve gledatelje za jednu sljedeću utakmicu.

Prva kazna sankcionira klub koji nije omogućio normalno održavanje utakmice, a druga kazna sankcionira taj isti klub (izostanak prihoda od ulaznica i nemogućnost igranja pred domaćim navijačima) a i navijače koji su neposredno odgovorni za počinjene prekršaje. **Žalbeno vijeće takvu kaznu smatra razmjernom počinjenim prekršajima**, osobito imajući u vidu ponavljanje, u smislu članka 17. stav 1 točka 2 DPABA, koje je utvrdio i disciplinski sudac kao otegotnu okolnost, navodeći da je ovo već četvrti prekršaj slične vrste od strane KK MZT Skoplje u sezoni 2019/2020. S tim u vezi, Disciplinski sudac se poziva na svoje četiri odluke iz ove i prošle sezone izrečene u odnosu na KK MTZ Skoplje (odluke broj: 186-2018/19, 1-2019/2020, 24-2019/20 i 52-2019/20), pri čemu je bio žalitelj i u posljednjoj od tih odluka (broj 52-2019/20 od dana 11.12.2019. godine) jasno i nedvojbeno upozoren da će uz sljedeće takvo protupravno postupanje kazna biti znatno veća. Žalitelj se u svojoj žalbi ne dotiče navoda o tim otegotnim okolnostima i te četiri odluke Disciplinskog suca ni ne osporava. A članak 17 DPABA izričito navodi ponavljanje, kao otegotnu okolnost.

Žalbeno vijeće je razmotrilo mogućnost eventualno preinačenja Odluke disciplinskog suca, u dijelu odluke koji se odnosi na zatvaranje cijele dvorane za sve gledatelje i navijače, i u tom smislu je imalo u vidu da je žalitelj *de facto* priznao prekršaj kroz svoju žalbu. Međutim, da bi priznanje moglo da se prihvati kao olakotna okolnost, u skladu sa članom 16 DPABA pojedinac treba da prizna prekršaj odmah nakon što ga je učinio (što Žalbeno vijeće tumači kao priznanje

kroz izjašnjenje tj. očitovanje na izvještaj delegata u smislu člana 45.2. DPABA, pri čemu je utvrđeno da se žalitelj nije očitovao na izvještaj delegata).

VI.

Imajući u vidu sve gore iznijeto, Žalbeno vijeće u potpunosti potvrđuje ispravnost Odluke i utemeljenost obrazloženja Odluke sa strane Disciplinskog suca te je s toga donijeta odluka kao u dispozitivu.

Boštjan Koritnik
predsjednik Žalbenog vijeća